

3.) Третото си доказателство праватъ Римлянитѣ тѣй: І. Христосъ казва: „Сичко каквото има Отецъ мое е.“ Прочее каквото е Отчево, мое е и Сынново, а понеже дѣхъ свѣтѣй произходи отъ Отца, то и отъ Сына.

Из тѣхъ словеса сѣ говорятъ само отъ същественнитѣ свойства Божіа, и за тритѣ лица възвѣще; т. е. Сынъ има сичко което прилича на естеството Божіе. Ако бы было свободно да сѣ раздѣмѣхтъ тѣхъ рѣчы на І. Христа за личны свойства; тогава бы слѣдвало, какъ и на Сынхтъ е свойствено да ражда. Затова и Христосъ казва: „И моя всѣ твоя сѣтъ, и твоя моя.“ Прочее отъ тѣхъ рѣчы ако бы было свободно да сѣ раздѣмѣе за личнитѣ свойства, слѣдвало бы, какъ Отецъ ималъ бы да сѣ роди; понеже е личното свойство на Сына рождение; из това е на всакѣй умъ противно.

4.) Римлянитѣ казватъ, че дѣхъ свѣтѣй е дѣхъ Христовъ, споредъ рѣчытѣ на Апостола Павла: Който нѣма дѣхъ Христовъ, той не е неговъ.“ Сѣ тѣхъ доводи не даватъ Римлянитѣ никакво основаніе на вѣратаси; защото Св. Отци: Іермосій, Златоустъ, Григорій Назіанзинъ, Іоаннъ Дамаскинъ, и много дрѣги сѣчатъ, какъ дѣхъ свѣтѣй сѣ нарича дѣхъ Христовъ, заради едното и сѣрцото същество сѣ Сынхтъ. дѣхъ Христовъ да има човѣкъ значи: да има учението Христово и мнѣніе за Бога, да постѣпка споредъ както е прилично на Христа и да